

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Michael Scott and Colette Freedman
THE THIRTEEN HALLOWS

Copyright © 2011 by Michael Scott and Colette Freedman
Translation Copyright © 2013 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-00646-9

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Majkl Skot i Kolet Fridman

TRINAEST RATNIKA

Preveo Mirko Bižić

 izdavaštvo
vulkan

Beograd, 2013.

*Posvećeno Šeron i Robertu
i Beriju*

Posle bitke, ostale su samo njihove uspomene.

Sećali su se sveta kakav je bio: nov svet, sirov svet, njihov svet. U kome su bili gospodari svih stvorenja. Gde je ljudska rasa bila samo stoka: koju je trebalo okupiti u krdo, poklati i pojesti.

Sećali su se ukusa ljudi... i bio je sladak. Tako sladak.

Ali njihove uspomene bile su umrljane gorčinom: uspomene na dečaka koji nije bio dečak, koji ih je proterao. Oborio ih. Zatočio ih u Drugosvet.

Zato su demoni napravili plan. Prošla su stoleća u njegovoj pripremi, a još jedno stoleće je prošlo dok su čekali najpogodnijeg kandidata za njegovo sprovođenje. Bili su strpljivi, pošto nisu merili vreme ljudskim merilima, a nagrada je bila zaista ogromna. Plan je bio jednostavan: sakupiti Svetinje da bi se otključala kapija između svetova.

Bio im je potreban samo odgovarajući zastupnik: čovek sa željom za apsolutnim znanjem i spreman da uradi bilo šta kako bi dostigao taj cilj.

I oni su čekali.

Nedelja, 25. oktobar

I

Žena je umrla.

Imala je šezdeset šest godina, bila dobrog zdravlja, aktivna, nije pušila i retko je pila. Jednostavno je otišla na spavanje i više se nije probudila. Njena porodica i prijatelji su tugovali, organizovana je sahrana, naručeno cveće, zakazana pogrebna služba.

Vajola Džilijan je bila ushićena.

Nikada nije upoznala tu ženu, čak nije znala ni da postoji dok nije čula za njenu smrt. Ali bilo joj je drago što je umrla. Vajola je bila nejasno postiđena zbog tog osećanja, ali bila je dovoljno sebična da ne bude *previše* postiđena. Uostalom, smrt te žene pružala joj je jednu neverovatnu priliku. A prilika, kako je sebe stalno podsećala, ne nailazi previše često, a kada naiđe, moraš je prigrabiti obema rukama. Ovo je bila njena prilika. Ova smeđokosa devojka bujnog poprsja sa očima kao kod Elizabet Tejlor provela je poslednjih nekoliko nedelja kao članica glumačke postave u repriznoj predstavi *Oliver!* pozorišta „Drari Lejn“. Žena koja je umrla bila je majka glavne glumice, a sada su producenti obavestili Vajolu da će glumiti Nensi sledeće večeri.

Mlada žena je istog trena počela da se saživljava sa Nensi, ali tek pošto je dovela svog publicistu-skoro-dečka u stanje velike uzbune, kako bi bila sigurna da će u publici na njenom debiju biti dovoljno predstavnika štampe. Ovo je bila njena prilika, i bila je rešena da je iskoristi do kraja.

Vajola Džilijan je oduvek želela da bude zvezda.

Nedeljom bi obično uspela da ispije nekoliko pića sa drugim devojčkama iz glumačke postave, ali sada je želela da bude potpuno odmorna za njen pravi zvezdani nastup na Vest endu. Vajola je znala istoriju sveg pozorišta: svaka velika zvezda je otkrivena slučajno. A znala je, duboko u svom sebičnom srcu, da je ona velika zvezda. Maštala je da će je otkriti. Imala je talent, izgled i ambiciju. I želela je da se pomeri sa pozornice i počne glumiti u filmovima. Već je igrala male uloge u britanskim sapunicama *Istenders* i *Ulica Koronejšn*, ali bila je umorna od toga da uvek bude u drugom planu, ili čak u petom i šestom planu, i plašila se da postaje tipska glumica. Imala

Majkl Skot i Kolet Fridman

je skoro dvadeset četiri godine; nije joj preostalo mnogo vremena. Neka ostali piju cele noći u „Kju baru“, ona ide kući na spavanje.

Bila je divna jesenja noć, bez oblaka i blaga, kada je rano izašla iz bara i odlučila da otepešači do svog stana u Sohau, u blizini bara.

Nije prešla više od dvesta metara kada je osetila kako joj se ježi koža na vratu. Nastupala je celog svog života, a svaki scenski umetnik je iskusio taj osećaj, obično kada bi se neko iz publike usredsredio na njega.

Vajola je znala da je neko posmatra.

U pola dvanaest uveče, londonske ulice bile su pune ljudi koji su izašli da piju u nedeljnoj noći. Vajola privuče svoju tašnu blizu grudima i ubrza korak, brzo hodajući niz Aveniju Šaftsberi. U poslednje vreme se odigrao niz nasilnih uličnih krađa, a ona nije nameravala da postane žrtva jedne od njih. Njen stan je bio udaljen manje od deset minuta hoda. Nastavila je da se osvrće iza sebe iza svakog ugla, ali nije nikoga videla, iako je i dalje osećala jezu na vratu. Vajola je požurila uz Ulicu Din, gde je bilo manje gužve, i već je napola trčala pre nego što je stigla do skoro pustog Karlajl plejsa.

Tek kada je stigla u sigurnost svoje zgrade i zatvorila vrata za sobom, Vajola se opustila. Napomenula je sebi da kaže svom psihologu za sve jače napade anksioznosti koje je doživljavala. Za jednu glumicu, vodila je prilično jednostavan život, a mogućnost da neko poput nje ikada bude povređen bila je praktično ništavna. Smejala se svom glupom strahu dok je pevušila jednu od Nensinih pesama. Stojeći u hodniku, proverila je dnevnu poštu, bacivši nekoliko neplaćenih računa i zadržavši ulaznicu za Arheološki muzej, koji je nedavno otvoren u Ulici Ridžent. Misli joj skrenuše na daleko praktičnija pitanja dok je razmišljala da li će moći da ubedi glavnu garderoberku da zameni Nensinu crvenu haljinu kako bi malo više pokazala dekolte i naglasila svoje dve najbolje odlike.

Kada je krenula uz stepenice, čula je prigušen krik u stanu C1. Stanu gospođe Klej.

Nije bilo uobičajeno da se neko meša u tuđa posla, pogotovo kada je ta druga osoba sedamdesetogodišnjakinja koja se stalno žalila kako Vajola stvara previše buke, pa je nastavila da se penje uz stepenište. Zatim se začuo prigušen zveket slomljenog stakla. Vajola je zastala, a zatim krenula nazad niz stepenice: nešto nije bilo u redu.

Stojeći pred staričinim vratima, prislonila je lice na hladnu drvenu ploču, sklapajući oči i osluškujući. Ali jedini zvuk koji je mogla da čuje iznutra bilo je slabo krkljanje, poput teškog disanja.

Trinaest ratnika

Tiho je pokucala, svesna činjenice da ne želi da probudi ostale komšije. Kada nije dobila odgovor, pritisnula je dugme električnog zvonca. Na drugoj strani vrata začula se *Uvertira 1812* od Čajkovskog. Na trenutak je pomislila da bi to što čuje moglo da bude zvonce pre nego što je shvatila da je to verovatno muzika sa radio-stanice sa klasičnom muzikom, jedine stanice koju je gospođa Klej slušala – obično veoma rano ujutro.

I dalje nije bilo odgovora.

Ponovo je pozvonila i shvatila da je muzika neprirodno glasna. Nikada nije čula nikakav zvuk iz stana stare žene ovako kasno uveče. Vajola se iznenada upitala da li je gospođa Klej doživela srčani udar. Odavala je utisak zdrave i izuzetno čile osobe za svoje godine. „Zdrav seoski vazduh“, rekla je jednom Vajoli prekorevajući je što puši, što je bila navika koju je stekla u školi glume. „Kada sam bila devojka, živela sam na selu. Taj vazduh te održava u dobrom stanju celoga života.“

Vajola ponovo pozvoni, pritiskajući plastično dugme toliko jako da joj je vrh prsta pobeleo. Možda gospođa Klej nije mogla da je čuje zbog sada već nepodnošljivo glasne muzike. Kada nije dobila odgovor, Vajola zaviri u svoju prostranu torbu i izvadi privezak sa ključevima. Starica joj je dala ključ od stana „za hitan slučaj“ pre nekoliko meseci.

Pretražujući kroz gomilu ključeva, najzad je pronašla onaj pravi, a zatim ga gurnula u bravu i otvorila vrata. Vonj ju je zapahnuo čim je zakoračila u stan: prodoran metalan miris, grub i neprijatan, izmešan sa smradom fekalija. Vajola se presamiti, a utroba joj se podizala, dok je pritiskala ruku na usta posežući za prekidačem za svetlo. Pritisnula je prekidač, ali se ništa nije dogodilo. Ostavivši vrata otvorena da bi unutra dopirala prigušena svetlost iz uskog hodnika zgrade, ona krenu napred... i shvati da tepih ispod njenih nogu ispušta pljuslav zvuk, lepljiv i mokar od tečnosti koja je bila previše viskozna da bi bila voda. Na čemu je to stajala? Zaključila je da ne želi da zna; šta god to bilo, opraće se. Bar se nadala.

„Gospođo Klej... Gospođo Klej?“, povikala je da bi nadglasala *Uvertiru*. „Beatris? Ja sam, Vajola Džilijan. Da li je sve u redu?“

Nije bilo odgovora.

Starica je verovatno mrtva, doživela je srčani napad ili nešto slično, i sada će Vajola morati da pozove hitnu pomoć i verovatno će provesti celu noć u bolnici. Ujutro neće ličiti ni na šta.

Vajola otvori vrata dnevne sobe. I zaustavi se. Smrad je ovde bio jači, i zadah urina je opeče po očima. Pod svetlom koje je dopiralo izvana, mogla je da vidi da je soba ruinirana. I dalje se čula predivna muzika, što je

predstavljalo podrugljiv kontrast skrnavljenju oko nje. Svaki komad nameštaja bio je prevrnut, nasloni za ruke na stolici za sedenje kraj kamina bili su otkinuti, naslon ružičaste sofe sa cvetnim dezenom bio je prelomljen nadvoje, a materijal kojim su bili napunjeni visio je iz rasečenih sedišta u dugim trakama, ispražnjene fioke su bile izvučene iz ormara, slike strgnute sa zidova, a njihovi okviri izobličeni kao da ih je neko savijao. Starinsko viktorijansko ogledalo ležalo je na podu, a iz pukotine na sredini staklene ploče zrakasto su se širile naprsline poput paukove mreže, kao da je neko nagazio na nju. Obimna zbirka staklenih figurica gospođe Klej sada je bila ugažena u tepih.

Provala.

Vajola je duboko disala, trudeći se da ostane mirna. Provalnici su upali u stan. Ali gde je gospođa Klej? Pronalazeći sebi prolaz između razorenog nameštaja, dok joj se staklo drobrilo pod nogama, molila se da starica nije bila ovde kada se ovo desilo; a ipak je instinktivno znala da je bila. Beatris Klej je retko uveče izlazila iz svog stana. „Previše je opasno“, govorila je.

Zapela je za knjige kada je gurnula vrata spavaće sobe, otvorivši ih dovoljno da udari po prekidaču za svetlo, ali ponovo se ništa nije dogodilo. U slabom sjaju svetla iz hodnika zgrade mogla je videti da je i ova soba rasturena i da je na krevetu visoko nagomilana tamna odeća i pokrivači.

„Beatris? To sam ja, Vajola.“

Gomila odeće na krevetu se pokrenu i pomeri, i ona začu plitko disanje. Vajola pojuri preko sobe i vide gornji deo ženine glave. Dograbivši prvi pokrivač, ona ga trgnu prema sebi, i on joj ostade u ruci, topao i toliko mokar da je iz njega kapalo. Žena na krevetu se grčila. Kopilad su je verovatno vezala. Vajola posegnu za drugim pokrivačem kada vrata spavaće sobe zaškri-paše i otvoriše se ka unutra, propuštajući svetlost do kreveta.

Grlo Beatris Klej je bilo presečeno, ali ne pre nego što joj je telo užasno unakaženo. Ali uprkos zastrašujućim ranama, još je bila živa, očiju i usta razjapljenih u bezglasnoj agoniji, i disala je uz krkljanje i škripanje.

Mladaj ženi krik zastade u dnu grla.

Senka se spusti preko kreveta.

Bolesna od straha, Vajola se okrenu da se suoči sa oblikom koji je ispunio otvor vrata. Svetlost je padala na nugu kožu. Videla je da je to visok, mišićav muškarac, ali pošto je svetlost dopirala iza njegovih leđa, crte lica su mu bile u senci. Podigao je levu ruku, i svetlost odblesnu sa tečnosti koja je curila niz koplje u njegovoj ruci. Čovek zakorači u sobu, i sada je mogla da oseti njegov zadah: žestok i mošusan, zadah na meso, znoj i svežu krv.

Trinaest ratnika

„Molim te...“, šapnu ona.

Crna svetlost je poigravala na oštrici oružja. „Pogledaj Koplje Bolnog Udarca.“ Zatim poče da na odvratan način izvodi nepodnošljivu imitaciju *Uvertire 1812* svojim smrtonosnim oružjem, a kad *Uvertira* dostiže svoj klimakterični završetak, njegovo rame se spusti i obrnu i svetlost polete ka njoj.

Nije bilo bola.

Vajola oseti naglu hladnoću ispod grudi, a zatim toplotu koja je potekla napolje da je obuhvati. Tečnost joj je curila preko stomaka. Pokušala je da govori, ali nije mogla da pronađe dovoljno daha da uobličići reči. Bila je sve-sna da u sobi sada ima svetlosti, hladni plavi i zeleni plamenovi su svetlucali, uvijajući se oko šiljka koplja oblikovanog kao list.

Probodena je – bože mili, probodena je.

Obrisi vatre što su se uvijali oko drške koplja podigoše se da obasjaju kožu ruke koja je držala oružje. Padajući na kolena, sa obe ruke pritisnute na razjapljenu ranu u svojim grudima, primetila je da je čovek uznemirujuće zgodan i visok.

Tako visok.

Visok, mračan i zgodan.

Vajola je pokušala da se usredsredi, pitajući se da li je oči varaju ili bol koji se pojavio zamućuje njeno rasuđivanje.

Koplje se podiže, dok izuvijani plamenovi hladne vatre zapljuskuju glavu njenog napadača, obasjavajući mu lice. Kada je videla njegove oči, žena shvati da neće igrati Nensi u sutrašnjoj predstavi.

Vajola Džilijan nikada neće biti zvezda.

Ponedeljak, 26. oktobar

2

„Još jedna“, reče Džudit Voker svom mačku Frenklinu dok je otvarala konzervu tunjevine. Uprkos tome što je svog prugastog mačka spasla našavši ga iza kante za smeće, on je bio veliki kritičar hrane i mrštio se na sve drugo osim konzervirane ribe. Džudit pokuša da dobije neku utehu od svoje voljene mačke, ali životinja je bila previše zauzeta jelom.

Još jedna smrt, a ovo je bila ona od koje je strepela.

Džudit je upoznala Beu Klej pre sedamdeset godina, kada su bile devojčice, i decenijama su ostale u čvrstom prijateljstvu.

Džudit je otputovala vozom do Londona baš prošlog meseca, i njih dve su se našle da popiju čaj pre švrljanja po Nacionalnoj galeriji, pri čemu su se ponašale kao dve zakikotane tinejdžerke. Njihov odnos je bio bliži nego između dve sestre. Ostale su bliske i za vreme trajanja svojih brakova i razvoda, podižući decu i unuke, i kroz neugodnosti približavanja starosti. Prepiska je počela da se odvija putem elektronske pošte, i nastavile su redovno da pišu jedna drugoj, tako se još više zbližavajući nego da su živele u susednim stanovima.

Džudit je upoznala Beu u Velsu kada su obe bile devojčice, zajedno su evakuisane tokom Drugog svetskog rata, i formirale su trajno prijateljstvo. Kad god bi Džudit mislila o svojoj prijateljici, setila bi se prelepe male devojčice sa crnim očima i isto takvom kosom, toliko gustom da je svetlucala i pucketala od elektriciteta svaki put kada bi je češljala.

Jadna Bea. Bilo je toliko bola, toliko gubitka u njenom životu. Sahranila je tri muža i nadživela svoje jedino dete. Imala je unuku koja je živela u Njujorku i koju nikada nije videla, i bila je usamljena.

U sedamdeset četvrtoj godini, većina ljudi je usamljena.

Bea kao da je uvek izvlačila kraću slamku. Preživela je godine gladi i recesije, a onda, kada su vrednosti nekretnina munjevito narasle a ona najzad dobila šansu da zaista zaradi malo novca, predugo je čekala da proda kuću, kockajući se s pretpostavkom da će cene nastaviti da rastu. Kada je sledeća recesija žestoko udarila a cene blago pale, bila je primorana da se preseli u

mali stan u zgradi u kojoj su živeli prvenstveno studenti i umetnici nekoliko decenija mlađi od nje. U svom poslednjem imejlu pisala je o mogućoj selidbi iz Londona, podizanju svoje skromne uštedevine i provođenju života u staračkom domu gore u Kotsvoldsu.

Džudit se šalila kako će joj se možda i ona pridružiti. Postajalo joj je sve teže da se kreće po svojoj seoskoj kući na sprat sa kukom ukočenim od artritisa, a u staračkim domovima su prostorije uglavnom bile na jednom nivou. U jednoj od nedavnih razmena imejlava, šalile su se kako će na kraju postati strašni dvojac iz doma, i kako će izazivati haos svojim podjednako tvrdoglavim naravima. I jedna pored druge bi proživle ostatak svojih dana u mirnoj lepoti severa: živeći životom bez komplikacija, ispunjenim čitanjem, igranjem karata i uživanjem u prefinjenom jednostavnom spokoju.

Starica sede, iznenada nadvladana emocijama. „Sada je prekasno“, žalila se Džudit Frenklinu, koji je došetao iz kuhinje i skočio na prozorsku dasku da se tamo opruži, ne obraćajući pažnju na nju. Ona se sumorno osmehnu: kada umre, volela bi da u sledećem životu bude mačka i jednostavno po ceo dan jede i spava. Skoro nevoljno, Džudit uze *Gardijan* i ponovo pročita članak. O krvavoj smrti starice, koji je zauzimao pola stupca na trećoj stranici.

Ubijene penzionerka i milosrdna samarićanka

Policija u Londonu istražuje surovo ubistvo Beatris Klej (74) i njene komšinice Vajole Džilijan (23), koja joj je pritekla u pomoć. Policijski istražitelji veruju da je gospođa Klej, inače udovica, zatekla u kasnim satima u svom stanu na prvom spratu provalnike, koji su je vezali za krevet i zapušili joj usta jastučnicom. Gospođa Klej je umrla od gušenja. Policija pretpostavlja da je gospođica Džilijan, koja je živela u stanu na spratu iznad staričinog, čula buku i došla da vidi šta se dešava. U borbi sa jednim od provalnika, gospođica Džilijan je nasmrtno izbodena.

Džudit skide naočare i spusti ih na novine. Protrljala je koren nosa. Šta u izveštaju nije rečeno? Šta je namerno izostavljeno?

Iz torbice za pribor za pletenje izvukla je tek naoštrene makaze i pažljivo isekla članak iz novina. Kasnije će ga dodati drugima u fascikli. Broj smrtovnica je rastao.

Bea Klej je bila peta koja je umrla. Četvrta u poslednja dva meseca. Ili, u najmanju ruku, peta za koju je ona znala. Ako je ubistvo starice u Londonu zauzimalo manje od osam redaka u novinama, onda bi smrt – nesrećnim slučajem ili na drugi način – neke penzionerke verovatno prošla neopaženo kod većine ljudi.